

A Budapest Környéki Törvényszék a dr. Ölveczky István ügyvéd (1154 Budapest, Őrjáró tér 5.) által képviselt **Gombai Renáta** (2120 Dunakeszi, Illyés Gyula u. 11.) I. rendű, valamint a szintén dr. Ölveczky István ügyvéd által képviselt **Laskói László** (2120 Dunakeszi, Illyés Gyula u. 11.) II. rendű felperesnek - a dr. Halápi Dóra Ügyvédi Iroda – dr. Halápi Dóra ügyvéd (1085 Budapest, Kálvin tér 12.) által képviselt **MKB Bank Zrt.** (1052 Budapest, Váci u. 38.) alperes ellen **szerződés érvénytelenségének megállapítása** iránt indított perében a meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

A bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül a felek között L74275261800V szerződésszámon 2008. április 28-án létrejött kölcsönszerződés alapján a felperesek által megfizetett 250.000,- Ft-ot (kettőszázötvenezer forint) a szerződéskötés napjától túlfizetésként számolja el felperesek javára.

Ezen túlmenően a felperesek keresetét elutasítja.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek összesen 95.000,- Ft (kilencvenötezer forint) perköltséget, amely 80.000,- Ft (nyolcvanezer forint) ügyvédi munkadíjat tartalmaz.

Az ítélettel szemben a kézhezvételtől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet a Fővárosi Ítéltáblához címezve a Budapest Környéki Törvényszéken 5 egyező példányban írásban kell benyújtani.

Az elektronikus kapcsolattartásra kötelezett fél fellebbezését ugyanezen határidőben az elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint terjesztheti elő hatályosan.

A fellebbezést a Fővárosi Ítéltábla bírálja el.

A másodfokú bíróság az ítélet ellen irányuló fellebbezést tárgyaláson kívül bírálhatja el,

- ha a fellebbezés csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére, vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték, vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik,
- ha a felek ezt kérték,
- a fellebbezés csak az előzetes végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel, vagy a részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos,
- ha a fellebbezés csak az ítélet indokolás ellen irányul.

A felek ez esetekben is kérhetik a tárgyalás tartását.

A fellebbező fél számára a jogi képviselet kötelező.

INDOKOLÁS

A bíróság az alábbi tényállást a peres felek előadásai, a csatolt okirati bizonyítékok, valamint R-né T. Zs. tanú vallomása alapján az alábbiak szerint állapította meg:

Felperes hitelfelvevő adósok és az alperes MKB Bank Zrt. pénzügyintézet hitelező között 2008. április 28. napján L74275261800V szerződésszámon zálogszerződéssel biztosított hitelszerződés jött létre egységes szerkezetben írásba foglaltan, amelyben az alperes bank kötelezettséget vállalt arra, hogy a felperes adósok részére 51.000,- svájci frank összegű devizahitelt tart rendelkezésre, a rendelkezésre tartási időszak lejártáig, amely forintban legfeljebb 7.600.000,- Ft összegű kölcsön folyósítását jelentette. A tárgyi hitel- és zálogszerződést a peres felek az MKB-Fundamenta Lakás és Magánhitel Program keretében kötötték meg azzal, hogy szerződés kizárólag a Fundamenta Lakáskassza Lakás-takarékpénztár és a felperesek között 2008. április 22-én megkötött lakás-előtakarékossági szerződéssel együtt hatályos. E lakás-előtakarékossági szerződés a tárgyi hitelszerződés elválaszthatatlan részét képezte.

A hitel célja a felperesek által megvásárolni szándékozott, építés alatt álló társasházi lakásingatlan vételárának részbeni finanszírozása, az utolsó vételár-részlet - 7.600.000,- Ft összeg - megfizetése.

A hitellel is finanszírozott ingatlan a Dunakeszi. szám alatt megvalósuló társasház, földszint 1. számú 58,67 m² bruttó alapterületű lakás és 9,6 m² erkély lakásingatlan, valamint a társasházi közös tulajdonból hozzátartozó 59/718-ad tulajdoni hányad megszerzése. A hitelszerződésben rögzítették, hogy az ingatlan tulajdonjogát a felperesek a KLIMKER Kereskedelmi Kft. eladótól kívánják megvásárolni, erre vonatkozóan az eladóval 2008. április 07. napján adásvételi szerződést kötöttek, amelyet 2008. április 09. napján módosítottak.

A futamidő lejártát 2023. V. hó 18. napban határozták meg.

A szerződés 4.1. pontjában rögzítették, hogy a szerződés alapján ügyleti kamat fizetését vállalják a felperesek, amelynek mértéke a bank mindenkor kondíciós listájába kerül közzétételre, a szerződéskötés időpontjában évi 3%. Az alperes az első 4 kamatperiódus időtartamára a kondíciós lista szerinti kamatkedvezményt biztosította a felperes adósok javára, így a kedvezményes kamat mértéke évi 0,77% volt.

A Teljes Hiteldíj Mutató (THM) a szerződéskötés időpontjában érvényes feltételekkel évi 5,59 % volt (4.5.)

A hiteldíj további elemét képezte a szerződés 4.2. pontja szerinti kezelési költség és a 4.3. pontban szabályozott szerződéskötési díj.

A 4.2. pont szerint „A kezelési költség kamatperiódusonként változó, amelynek mértéke a Bank kondíciós listájában kerül közzétételre. A kezelési költség mértéke a szerződéskötés időpontjában: évi 2,70%.”

A 4.3. pont szerint „A szerződéskötésért a Bank a hitelösszeg 1,00%-ának megfelelő mértékű szerződéskötési díjat számít fel.”

Az alperes a felperesek és a Fundamenta Lakás-takarékpénztár között létrejött szerződés alapján a kölcsönszerződés tőketörlesztésére a megtakarítási időszak alatt a kötelező előtörlesztés teljesítésének napjáig, de legfeljebb 2012. október 18. napjáig türelmi időt biztosított a felpereseknek. E türelmi időszak alatt a felperesek a bank felé kamat és kezelési

költség megfizetésére voltak havi rendszerességgel kötelezettek, amely a meghatározott elszámolási napokon vált esedékessé. A szerződés 6.1.b.) pontja rögzíti, hogy „*A megtakarítási időszak alatt felhalmozott tőketartozás törlesztése oly módon történik, hogy az óvadékul zárolt megtakarítási számlán a megtakarítási időszak lejáratára napján lévő teljes összeget (ami a Bank által is jóváhagyott módosítások esetén nem feltétlenül azonos a szerződéses összeggel) a Lakás-takarékpénztár a Bank által megjelölt, a hitel elszámolására szolgáló számlájára átutalja. Az így átutalt összeg a Hitelfelvevő kötelező előtörlesztésének minősül, és mint ilyen díj-, és költségmentes.*”

A szerződés e pontban rögzíti, hogy a türelmi idő kizárólag a tőke megfizetésére vonatkozik, a kamatfizetési és a kezelési költség, továbbá jelen szerződés alapján a hitelfelvevő felpereseket terhelő egyéb fizetési kötelezettség teljesítését nem érinti.

A 6.5. pont értelmében „*A kötelező előtörlesztést követően a kölcsön törlesztése a kamat- és a kezelési költség megfizetés havonta, az elszámolási napokon, kamatperiódusonként svájci frankban egyenlő összegű törlesztőrészletekben esedékes. A tőketörlesztőrészletek esedékességének kezdő napja a kötelező előtörlesztés napját követő első elszámolási nap. A törlesztőrészletek száma: 180 darab.*”

A törlesztőrészletek fedezeteként a felperesek kötelezettséget vállaltak arra, hogy a törlesztőrészletek esedékességét megelőzően a szerződésben megjelölt forintszámlájukon a devizatartozásnak megfelelő forintfedezetet rendelkezésre tartják. A szerződés 6.5. pontja értelmében „*A Bank az esedékesség napján a Hitelfelvevő esedékessé vált devizatartozását az MKB kereskedelmi deviza eladási árfolyamán forintra átszámítja és ezen forint ellenértékkel a Hitelfelvevő forintszámláját megterheli.*”

A felperesek a hitel biztosítására az alperes javára 51.000,- svájci frank tőke és annak járulékai mindenkor forint ellenértéke összegében jelzálogjogot engedtek, továbbá elidegenítési és terhelési tilalmat kötöttek ki a szerződés céljaként megjelölt, a hitellel finanszírozandó ingatlanra.

A szerződés 9.3. pontja értelmében a felek kijelentették, hogy a szerződésben nem szabályozott kérdésekben a felek között létrejött bankszámlaszerződésben a Bankszámlák vezetéséről, a betétgyűjtésről és a kapcsolódó szolgáltatásokról szóló üzletszabályzat VII. fejezet 29. pontjában foglaltakat, valamint a Hitelműveletek végzéséről szóló üzletszabályzatban és a szerződésre vonatkozó jogszabályokban, valamint a Polgári Törvénykönyvben foglalt rendelkezéseket kell alkalmazni.

A 9.4. pontban a felperesek kijelentették, hogy az üzletszabályzat tartalmát a szerződés aláírását megismerték és elfogadták, továbbá megismerték a lakossági kölcsönszerződések egyes feltételeit tartalmazó tájékoztatót, amely a kondíciós lista részét képezi. Rögzítették, hogy a szerződés fennállása alatt hatályos üzletszabályzat rendelkezései minden külön jogcselekmény nélkül kötelezőek a szerződő felekre.

A hitelszerződéssel egy napon - a záradék tartalmából következően a hitelszerződés aláírását megelőzően - az alperes „Kockázatfeltáró nyilatkozat Devizahitelek árfolyam és kamatkockázatával kapcsolatban” elnevezésű tájékoztatóban (továbbiakban Nyilatkozat) tájékoztatta a felpereseket a devizahitelek árfolyam- és kamatkockázatáról.

A tájékoztatás az alábbiak szerint hangzott. „*A forinttól eltérő devizanemben történő hitelfelvétel előre pontosan nem becsülhető devizaárfolyam és kamatkockázat tudatos*

felvállalását jelenti a hitel devizanemétől függően a hitel teljes, vagy adott esetben részleges futamidejére vonatkozóan. Erre tekintettel az Ügyfeleink által megkötni kívánt devizahitel szerződéssel kapcsolatban az alábbi, piac által indukált kockázatokra hívjuk fel a figyelmet:

A hitel futamideje alatt árfolyam elmozdulások a nemzetközi pénzpiacok és a forint piaci helyzete változásától függően bármikor, előre meg nem becsülhető gyakorisággal irányban és mértékben következhetnek be. Az árfolyamváltozás hatására változhat, kedvezőtlen esetben akár jelentős mértékben megnövekedhet mind a tőketartozás, mind a törlesztőrészletek forintban számított összege.

További kockázatot jelent változó kamatozású hitelkonstrukciók esetében, hogy a deviza árfolyamváltozástól függően a hitel devizanemére irányadó nemzetközi pénzpiaci kamatok is változhatnak, és a változás akár a forintkamatok változásával ellentétes irányú is lehet. Kedvezőtlen irányú kamatváltozás az árfolyam változatlansága esetén önmagában is növelheti az törlesztő részletek összegét.

Ugyanakkor az árfolyam és a kamat bármilyen irányú változása akár együttesen is bekövetkezhet, ami kedvezőtlen esetben a forintban számított adósságterhek kumulatív növekedését eredményezheti.”

Felperesek a Nyilatkozat záradékában aláírásukkal is elismerték, hogy a kockázatfeltáró nyilatkozatban foglaltakat tudomásul vették, és a devizahitel szerződést az abban foglaltak ismeretében, a piac által indukált esetleges kockázatok felelős mérlegelésével kötik meg.

Az alperes a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvényben (Elszámolási törvény) előírt elszámolási kötelezettségének eleget tett, a felperes irányában az elszámolást megküldte és a tisztességtelenül felszámított összeggel elszámolt..

Az alperes az egyes fogyasztói kölcsönszerződésekből eredő követelések forintra átváltásával kapcsolatos kérdések rendezéséről szóló 2015. évi CXLV. törvényben (forintosítási törvény DH7) előírt kötelezettségének is eleget tett, és a szerződés módosítását kezdeményezte. A kezdeményezés alapján a szerződés forintosítása is megtörtént.

A felperesek a /8. számon előterjesztett beadványában és a /11. számú jegyzőkönyvben pontosított keresetben kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy a felpereseknek együtt és egyetemlegesen 250.000,- Ft összeget fizessen meg. Perköltség igényrel éltek.

A marasztalásra irányuló kérelmük elszámolása körében megjelölték az alperes által tisztességtelenül felszámított összegeket: az árfolyamkockázat címén 7.216.109,- Ft, kezelési költség címén 1.487.700,- Ft, szerződéskötési díj címén 76.000,- Ft követelés jogszerűségét vitatta, de ebből mindössze 250.000.-Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Jogi érvelésük szerint a peres felek között 2008. IV. hó 28. napján L74275261800V számon 7.600.000,-Ft összegre létrejött, devizában nyilvántartott kölcsönszerződés részlegesen semmis. Felperesek a Ptk. 209/A. § (2) bekezdésére hivatkozással állították az alábbi

hivatkozott szerződéses rendelkezések tisztességtelenségét, és azt, hogy e semmis kikötések a joghatást nem válhatnak ki, de kifejezetten tiltakoztak a szerződés teljes semmisségének megállapításával szemben.

1.Érvelésük szerint *tisztességtelen az árfolyamkockázat körében*

- a szerződés 6.5. pontjának 2. bekezdés 2. mondata: „*A Bank az esedékesség napján a Hitelfelvevő esedékessé vált devizatarozását az MKB kereskedelmi deviza eladási árfolyamán forintra átszámítja és ezen forint ellenértékkel a Hitelfelvevő forintszámláját megterheli.*” –

- Továbbá tisztességtelen a külön lapon szövegezett kockázatfeltáró nyilatkozat alábbi tartalma: „*A forinttól eltérő devizanemben történő hitelfelvétel előre pontosan nem becsülhető devizaárfolyam és kamatkockázat tudatos felvállalását jelenti a hitel devizanemétől függően a hitel teljes, vagy adott esetben részleges futamidejére vonatkozóan. Erre tekintettel az Ügyfeleink által megkötni kívánt devizahitel szerződéssel kapcsolatban az alábbi, piac által indukált kockázatokra hívjuk fel a figyelmet:*

A hitel futamideje alatt árfolyam elmozdulások a nemzetközi pénzpiacok és a forint piaci helyzete változásától függően bármikor, előre meg nem becsülhető gyakorisággal irányban és mértékben következhetnek be. Az árfolyamváltozás hatására változhat, kedvezőtlen esetben akár jelentős mértékben megnövekedhet mind a tőketartozás, mind a törlesztőrészletek forintban számított összege.

További kockázatot jelent változó kamatozású hitelkonstrukciók esetében, hogy a deviza árfolyamváltozástól függően a hitel devizanemére irányadó nemzetközi pénzpiaci kamatok is változhatnak, és a változás akár a forintkamatok változásával ellentétes irányú is lehet. Kedvezőtlen irányú kamatváltozás az árfolyam változatlansága esetén önmagában is növelheti az törlesztő részletek összegét.

Ugyanakkor az árfolyam és a kamat bármilyen irányú változása akár együttesen is bekövetkezhet, ami kedvezőtlen esetben a forintban számított adósságterhek kumulatív növekedését eredményezheti.”

-Továbbá tisztességtelen a szerződés kezelési költségről szóló 4.2. pontja: „*A kezelési költség kamatperiódusonként változó, amelynek mértéke a Bank kondíciós listájában kerül közzétételre. A kezelési költség mértéke a szerződéskötés időpontjában: évi 2,70%.*”

–Továbbá tisztességtelen a szerződéskötési díj körében a szerződés 4.3. pontja, amely szerint „*A szerződéskötésért a Bank a hitelösszeg 1,00%-ának megfelelő mértékű szerződéskötési díjat számít fel.*”

A külön íven szövegezett árfolyamkockázat-feltáró nyilatkozat, valamint az egyedi szerződés 6.5. pontjában foglalt és idézett, a keresettel érintett rendelkezése tisztességtelenségét a felperesek arra alapították, hogy álláspontjuk szerint az árfolyamkockázati tájékoztatás nem világos, nem érthető, ebből következően vizsgálható a 93/13. EKG Irányelv 4. cikk (2) bekezdése, valamint a 2/2014. PJE határozat alapján is.

Jogi álláspontjuk szerint sem a szerződés 6.5. pontjában idézett rendelkezése, sem a külön íven szövegezett árfolyamkockázati tájékoztató nem elégíti ki a régi Hpt. 213. §-ában előírt tájékoztatási kötelezettség tartalmi elemeit, mert az alperes nem közölte a szerződéskötés időpontjában az általa ismert, hozzáférhető, a fogyasztó kockázatát is érintő adatokat. E körben

arra mutattak rá, hogy az egyértelműség és az átláthatóság követelménye, valamint az Irányelv melléklete 1. pont i) alpontjában foglaltak szempontjából jelentősége van az Irányelv 4. cikk (1) bekezdése körében annak, hogy az egyoldalú módosítási jogra és az árfolyamrésre vonatkozó szerződési feltételek az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó feltétellel együtt szerepeltek, amelyek kumulatív hatásaként a fogyasztó ténylegesen egyáltalán nem láthatta előre fizetési kötelezettségei mikénti alakulását és változásának mechanizmusát.

Továbbá, értelmezésük szerint a hivatkozott kikötések tisztességtelenek azon okból is, mert korlátozott árfolyamkockázatról tájékoztatva korlátlan kockázatot telepítenek a felperesekre. Ugyanis az alperes nem adott tájékoztatást a felpereseknek arról, hogy az árfolyamkockázat miatt a törlesztőrészlet meghaladhatja a forint konstrukció törlesztőrészletét. Értelmezésük szerint az Európai Unió Bírósága C-51/17. ítéletének 74. pontja alapján a tájékoztatási kötelezettség keretében az alperesnek a tagállam fizetőeszköze súlyos leértékelődésének és a külföldi kamatlábak emelkedésének törlesztőrészletére gyakorolt hatását be is kell mutatnia a fogyasztónak.

Ugyancsak az EUB C-51/17. ítéletre alapítottnak állították, hogy korlátlan kockázatot a kockázat kezelhetősége nélkül tisztességtelen a fogyasztóra telepíteni, mert a fogyasztó nem fogja tudni teljesíteni az ebből eredő kötelezettségeit.

A tájékoztatás további hiányosságát abban látták, hogy az alperes a fogyasztó felpereseket nem tájékoztatta a gazdasági trendek változásának, az intervenciós sáv megszűnésének árfolyamra gyakorolt hatásáról, továbbá nem tájékoztatta arról sem, hogy a deviza felvásárlásnak árfolyam-felhajtó hatása keletkezik, amely az árfolyam emelkedéséhez vezet, és amely a törlesztőrészletek emelkedését eredményezi. Hiányolták, hogy alperes nem tájékoztatta a felpereseket az árfolyamrés, az árfolyamváltozás, a forint és a CHF kamatok változásának kumulatív kockázatáról.

Érvelésük szerint az alperes tájékoztatást kellett volna adjon a felpereseknek arról a tényről is, hogy az svájci frank „menekülővaluta” tulajdonsággal bír, így a gazdasági helyzet romlása esetén a befektetések svájci frankba történő áthelyezése a frank árfolyamemelkedését eredményezi.

Állították, hogy az alperes olyan tájékoztatást adott a felperesnek, hogy a betétgyűjtésből keletkező megtakarítás és az ahhoz kapcsolódó állami támogatás fedezi az árfolyamkockázatból eredő többletterheket.

További jogi érvelésük szerint a korlátlan árfolyamkockázat kikötése eleve tisztességtelen, mert elzárja a fogyasztót a bírósági szerződésmódosítás lehetőségétől, kizárja a Ptk.241. § alkalmazását. E körben a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.21.159/2018/8/II. ítéletét idézték.

További érvelésük szerint a devizaelszámolás fenntartása a szerződéskötés kori forintkölcsonök törlesztőrészletének elérése után önmagában tisztességtelen szerződéses kikötés.

A keresetben a részleges semmisség jogkövetkezménye tekintetében kifejtett jogi érvelés szerint a Ptk. 239. § (2) bekezdése alapján a szerződést a semmis kikötés nélkül kell teljesíteni. A Hpt. 213. § (2) bekezdésére hivatkozással állították a keresetben megjelölt szerződéses kikötések semmisségét azzal, hogy az a szerződés teljes érvénytelenségét nem eredményezi. A részleges semmisség megállapítását kérték azzal, hogy a régi Hpt. 213. § (3) bekezdése értelmezésük szerint megengedi a fogyasztónak, hogy maga válasszon a semmisség tekintetében.

2. A kezelési költség és a szerződési díj körében a felperesek változatlan jogi érvelése szerint a szerződéses rendelkezések azért tisztességtelenek, mert szolgáltatás nélküli díjat követel a felperesektől az alperes anélkül, hogy annak tartalmát, az ellenértékként nyújtott banki szolgáltatást a szerződés világosan megfogalmazná. Álláspontjuk szerint hitelbírálattal, a szerződéskötés, a folyósítás és a kölcsön kezelése az alapszolgáltatás része, további szolgáltatást pedig az alperes az adós felperesek számára nem nyújtott, ilyet felperesek sem igényeltek.

A nem érthető feltétel a Ptk. 209.§ (1) bekezdés szerint tisztességtelen és a Ptk. 209/A.§ (2) bekezdése, -a Kúria 2/2014. PJE határozata 3. pontja analógiájára- semmis kikötés.

Alperes érdemi ellenkérelmében kérte a felperes keresetének elutasítását, és a felperesek perköltségben történő marasztalását.

A keresetben támadott 4.2. és 4.3. szerződéses rendelkezések - a kezelési költség és a szerződéskötési díj - körében előadta, hogy a 41/1997. (III. 05.) kormányrendelet (THM rendelet) 12. § d) és g) pontjának és a Hpt. 2. számú melléklet I. 10.3. pontjának rendelkezései lehetővé tették a pénzintézetek számára, hogy a kamaton kívül más költséget is felszámoljanak. A fenti szabályozás együttes értelmezéséből következően megállapítható, hogy az adóst terhelő ellenszolgáltatás nem kizárólag a Ptk. 523. § (2) bekezdésében írt kamat, abba beletartozik egyebek mellett a kezelési költség is.

Kifejtette a Ptk. 209. § (5) bekezdésére hivatkozással, hogy a kereset tárgyává tett szerződési feltételekre vonatkozó rendelkezések a főszolgáltatás körébe tartozó szerződéses elemek, amelyek tisztességtelensége nem vizsgálható. A kezelési költség és a szerződéskötési díj a szolgáltatás-ellenszolgáltatás meghatározásának körébe tartozik, a hitelintézet által nyújtott szolgáltatás (kölcsönnyújtás) ellenértékének egyik eleme (BDT2012. 2739), következésképp az arra vonatkozó általános szerződési feltétel tisztességtelensége csak akkor vizsgálható, ha megszüvegezése nem egyértelmű, nem érthető. A perbeli szerződés kezelési költségre és szerződéskötési díjra vonatkozó kikötésének megszüvegezése azonban egyértelmű, a szerződés 4.2. és 4.3. pontja félre nem érthető módon határozza meg ezeknek a fizetési kötelezettségeket. A felperesek számára is érthető lehetett, hogy az ügyleti kamaton felül ilyen címen is terheli őket fizetési kötelezettség, és azok mértéke tekintetében sem merülhetett fel kétségük.

A díjak mögötti ellenszolgáltatás tekintetében rámutatott, hogy alperes bank olyan köztudomásúan felmerülő költségeket hárít ezzel át a fogyasztóra, mint az alkalmazottak foglalkoztatásához kötődő költségek, a bankfiók fenntartása, a hitelszámla-vezetés, az egyenleg közlése, az informatikai eszközöknek a fenntartása.

További érvelése szerint a tömeges méretűvé vált hitelezés jelentős ügyviteli költségeket generált, amit a kölcsön használatáért, a kockázatért fizetendő kamat nem ellentételez, ennek költségeinek viselése teljes körűen a pénzintézetektől nem várható el, azokat jogszerűen háríthatja át a vele szerződő ügyfelekre. Az ilyen adminisztratív szolgáltatások költségét a bank nem köteles az ügyleti kamatba beépíteni, azokat külön is nevesítheti pl. szerződéskötési díj és kezelési költség címén.

a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján sem állapítható meg a támadott szerződési feltétel tisztességtelensége, hiszen a szerződés egyértelműen rögzíti, hogy a bank milyen összeget,

milyen időre ad kölcsön, annak ára, ellenszolgáltatása a kamat- és a kezelési költség is, amely a szerződésben egyértelműen került meghatározásra.

További jogi érvelése szerint a Hpt. 201. § (2) bekezdéséből levezethetően a pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződésben egyértelműen meg kell határozni a kamatot, díjat és minden egyébként költséget is. E törvényi rendelkezés azt feltételezi, hogy a kamaton felül más költségek is a fogyasztóra háríthatók.

Az árfolyamkockázati tájékoztatás körében a felperesek ténybeli és jogi érvelését egyaránt vitatva kifejtette, hogy a bank az árfolyamkockázati tájékoztatás körében tájékoztatási kötelezettségének teljes mértékben eleget tett.

Rögzítette, hogy a bank szerződéses akarata nem irányult az árfolyamváltozás kockázatának megosztására, e kockázat jelentős mértékére és korlátatlanságára a fogyasztó figyelmét a tájékoztatásában felhívta, ahogy arra is, hogy a kockázat viselése a fogyasztó terhe.

A felperes keresete az alábbiak szerint részben megalapozott.

A bíróság rögzíti, a peres felek között a Ptk. 522. § (1) bekezdésében szabályozott hitelszerződés jött létre, amelyre a perbeli időszakban hatályos, a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (továbbiakban Hpt.) és Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban Ptk.) rendelkezései irányadók.

A perbeli hitelszerződés a Hpt. 2. számú melléklete III.5. és a III.13. pontja alapján fogyasztási célú lakossági hitelnek minősül. A felperesek - alperes által sem vitatottan- fogyasztói minőségben kötötték meg az ügyletet, így a Ptk. 685. § d) pontja alapján fogyasztónak minősülnek.

A felek közötti fogyasztói hitelszerződés a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendelkezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény hatálya alá tartozik.

Az e törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyébként rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (DH2) 37. § (1) bekezdése szerinti érvényessé vagy hatályossá nyilvánításról nem, csak a tartozatlan szolgáltatás visszatérítése iránti marasztalási keresetről beszélhetünk.

A bíróság jogi álláspontja szerint valamely szerződés vagy szerződési feltétel érvénytelensége a szerződés megkötésének időpontjára visszavezetve vizsgálatható, hiszen az érvénytelenség lényeges tartalmi eleme, hogy a szerződés vagy annak egy része már a megkötésekor olyan hibában szenvedett, hogy arra később jogot alapítani nem lehet. (Szegedi Ítéltábla II.Pf.20.116/2016.) Erre tekintettel a bíróság a vonatkozó jogszabályok 2008. április 28-án hatályos rendelkezéseit tekintette irányadónak, és azok alapulvételével vizsgálta a felperesek keresetét.

A szerződéskötéskor hatályos Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalta szerződési feltétel, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és a tisztesség következményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg. A (2) bekezdése értelmében a feltétel tisztességtelen voltának megállapításakor vizsgálni kell a szerződéskötéskor fennálló

minden olyan körülményt, amely a szerződés megkötésére vezetett, továbbá a kikötött szolgáltatás természetét az érintett feltételnek a szerződés más feltételivel, vagy más szerződésekkel való kapcsolatát.

A 209/A. § (2) bekezdése értelmében a fogyasztói szerződésben az általános szerződési feltételként a szerződés részévé váló, továbbá fogyasztóval szerződő fél által egyoldalúan előre meghatározott és egyedileg meg nem tárgyalat tisztességtelen kikötés semmis. A semmisségre csak a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni.

A szerződéskötéskor hatályos Ptk. 209. § (4) bekezdése a tisztességtelenség vizsgálata alól kivont esetként úgy rendelkezett, hogy a tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó rendelkezések nem alkalmazhatók a főszolgáltatást megállapító, illetve a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás arányát meghatározó szerződési kikötésekre.

E jogszabályi rendelkezés alapján a bíróság értelmezése szerint a hitelszerződés főszolgáltatása a hitel összegén túl minden, a teljes hiteldíj mutató (THM) megadásával meghatározott ügyleti kamat és költség, beleértve a kezelési költséget és a szerződéskötési díjat is. Ugyancsak a szerződés főszolgáltatásának minősül e díjaknak a hitel tőkeösszegéhez képest százalékban megadott aránya is.

Továbbá a 2/2014. PJE határozat szerint a deviza alapú fogyasztó kölcsönszerződés azon rendelkezése, amely szerint árfolyamkockázatot – a kedvezőbb kamatmérték ellenében – korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a főszolgáltatás körébe tartozó szerződés rendelkezés, amelynek tisztességtelensége főszabályként nem vizsgálható.

A bíróság a fenti érvelés mentén minden keresettel támadott rendelkezést – beleértve a kockázattelátvitelt nyilatkozatot is - a főszolgáltatás részeként értelmezett, így e körben vizsgálta a kereset megengedhetőségét, és az alábbiakra mutat rá:

A Ptk. idézett 209. § (4) bekezdése 2009. május 22-i hatállyal módosult akként, hogy a tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó rendelkezések nem alkalmazhatók a főszolgáltatást megállapító, illetve a szolgáltatás és ellenszolgáltatás arányát meghatározó szerződéses kikötésekre, ha azok egyébként világosak és érthetőek. A jogalkotó ezzel biztosította a Tanács 1993. április 05-i 93/13/EGK irányelve (fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről) 4. cikk (2) bekezdésének való megfelelést, amely szerint a feltételek tisztességtelen jellegének megítélése nem vonatkozik sem a szerződés elsődleges tárgyának a meghatározására, sem pedig az ár vagy a díjazás megfeleltetésére az ellenértékként szállított áruval vagy nyújtott szolgáltatással, amennyiben ezek a feltételek világosak és érthetőek.

Az Európai Unió Bírósága arra kötelezi a nemzeti bíróságokat, hogy a nemzeti jogszabályokat a magánszemélyek közötti viták esetén is lehetőség szerint a szóban forgó irányelvi rendelkezés betűjének és szellemének legközelebb álló módon értelmezze annak érdekében, hogy az irányelvben rögzített cél megvalósulhasson, és az EUMSZ 288. cikkének sérelme minimális legyen. A nemzeti bíróság a közvetlen joghatállyal bíró irányelvi rendelkezést köteles alkalmazni az egyértelmű, világos nemzeti jogszabállyal szemben is. (Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.443/2016/4.)

A szerződő felek között fennálló információs egyensúlyhiányra tekintettel a deviza alapú kölcsönszerződések esetén az ügyletből eredően az ügyfelet érintő kockázatot illetően a Hpt. 203. §-a egy speciális, a Ptk. 205. § (3) bekezdésében foglaltakat meghaladó többlet tájékoztatási kötelezettséget írt elő a pénzügyi intézmény számára.

A szerződéskötéskor hatályos Hpt. 203. § (6) bekezdése szerint olyan lakossági ügyféllel kötött szerződés esetén, amely devizahitel nyújtására irányul, illetőleg ingatlanra kikötött vételi jogot tartalmaz, a pénzügyi intézménynek fel kell tárnia a szerződéses ügyletben az ügyfelet érintő kockázatot, amelynek tudomásulvételét az ügyfél aláírásával igazolja. A (7) bek. a) pontja értelmében a (6) bekezdésben meghatározott kockázatfeltáró nyilatkozatnak tartalmaznia kell a devizahitel nyújtására irányuló szerződés esetén az árfolyamkockázat ismertetését, valamint annak hatását a törlesztő részletre.

A tájékoztatásnak – amint azt a 6/2013. PJE határozat 3. pontjában és az ahhoz fűzött indokolásban a Kúria kifejtette – az árfolyamváltozás lehetőségére és arra kellett kiterjednie, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészletekre. E speciális, az ügyfél által aláírt okiratba foglaltan teljesítendő tájékoztatási kötelezettség megsértéséhez ugyanakkor sem a rPtk., sem a rHpt. nem fűzte a semmisség jogkövetkezményét, így a külön okiratba foglalt kockázatfeltáró nyilatkozat hiánya nem eredményezte a szerződés jogszabályba ütközés miatti semmisségét. Vita esetén azonban a pénzügyi intézmény tartozott bizonyítani azt, hogy az árfolyamkockázat valós tartalmáról a szerződéskötést megelőzően világos és érthető tájékoztatást adott a kölcsönt felvevő fogyasztó részére, annak alapján a fogyasztó képes volt értelmezni az árfolyamváltozás rá nézve esetlegesen hátrányos gazdasági következményeit is, abból egyértelműnek kellett lenni a számára, hogy az árfolyam rá nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa, az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólag őt terheli.

Ez következik egyebekben az EUB előzetes döntéshozatali eljárásban 2018. szeptember 20-án megszületett C-51/17. számú (Illyés ügy) ítéletéből is, amely a 93/13/EGK. irányelv 4. cikk (2) bekezdésében foglalt világos és érthető megfogalmazás követelményét értelmezve az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő általános szerződési feltételek tekintetében a pénzügyi intézményt terhelő tájékoztatási kötelezettségre nézve a következő követelményrendszert állította fel: a pénzügyi intézménynek elegendő tájékoztatást kell nyújtania a kölcsönvevők számára ahhoz, hogy utóbbiak tájékozott és megalapozott döntéseket hozhassanak; annak ki kell terjednie a tagállami fizetőeszköz súlyos leértékelődésének és a külföldi kamatlábak emelkedésének a törlesztőrészletekre gyakorolt hatására, arra, hogy az gazdaságilag nehezen elviselhetővé válhat, ha az a pénznem, amelyben az adós a jövedelmét kapja leértékelődik azon devizához képest, amelyben a kölcsönt nyújtották; a tájékoztatásra a szerződés megkötése előtt, időben kell hogy sor kerüljön.

A bíróság a fentiekre tekintettel azt vizsgálta, hogy az alperes nyújtott-e az árfolyamkockázatról tájékoztatást a felperesnek, illetve amennyiben ilyen tájékoztatást nyújtott, abból világosan és egyértelműen kitűnik-e az, hogy

- 1.) az árfolyamkockázat hatására a törlesztőrészlet összege korlátozás nélkül megemelkedhet;
- 2.) az árfolyamváltozás iránya és mértéke előre nem állapítható meg, annak nincs felső határa;
- 3.) a fenti árfolyamváltozás valós, vagyis a hitel futamideje alatt bekövetkezhet.
- 4.) További elemként a kockázat körében tájékoztatnia kellett alperesnek felpereseket arról is, hogy a konstrukció lényegéből fakadóan mivel a tőketartozásukat is devizában tartja nyilván, a tőketartozás törlesztésére a lakástakarékpénztárban forintban elhelyezett megtakarítások az árfolyamváltozás, a forint leértékelődése esetén és annak okán előfordulhat, hogy a megtakarításaik és az ahhoz kapcsolt támogatás nem fogják fedezni esedékességgkor a tőkekövetelést.

A bíróság az árfolyamkockázati tájékoztatás megtörténtének ténye és tartalma a Hpt. 203. § (6) bekezdése alapján elsődlegesen okiratokkal bizonyítható.

Alperes tájékoztatási kötelezettségének a külön íven megszövegezett, és a felperesek által aláírt kockázatfeltáró nyilatkozatban (Nyilatkozat) foglaltak szerint tett eleget.

A bíróság e Nyilatkozati tartalmak alapján arra a következtetésre jutott, hogy a Nyilatkozat érthető és világos módon ad tájékoztatást az árfolyamváltozás fogalmáról, annak mibenlétéről. Rögzíti, hogy a forint piaci változása függvényében nem becsülhető gyakorisággal és irányban, és előre nem kalkulálható mértékben következhet be árfolyamváltozás, amely a törlesztőrészlet és a tőketartozás forintban számított összegének változását is indukálja, ennek kockázatát a felperesek viselik.

A Nyilatkozat meghatározza devizakamat változásának fogalmát és rögzíti, hogy annak változása a nemzetközi pénzpiaci kamatok változásának függvénye, amely a forint kamatváltozásával ellentétes irányú is lehet, és e kedvezőtlen irányú kamatváltozás az árfolyam változatlansága esetén is növelheti a törlesztőrészletek összegét, továbbá rögzíti azt is, hogy a kamat- és az árfolyamváltozás együttes kedvezőtlen irányú változása esetén kumulatív hatásaként a forintban számított adósságterhek növekednek.

Azaz egyértelműen kifejti, hogy a hazai fizetőeszköz súlyos leértékelődése és a külföldi kamatlábak emelkedése a törlesztőrészletekre gyakorolt együttes hatása következtében az adósságterhek növekedése következik be, amit a felperesek vállaltak viselni. Külön is rögzíti, hogy ez a tőkére és a törlesztőrészletekre egyaránt értelmezhető, ez a változás a hitel futamideje alatt is bekövetkezik.

A bíróság ezt a tartalmú tájékoztatást teljes körű, a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdéseiben foglaltaknak, valamint az EGK Irányelv 4. cikk (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelő tartalmú tájékoztatásként értékelte és rögzíti, hogy ez a tartalmú tájékoztatás mindenben eleget tesz az ezen jogszabályokra is alapítottan megszületett EUB C-51/17. számú eseti döntésből következő elvárásoknak. A Nyilatkozat záradéka pedig kétséget sem hagy arról, hogy a felperes fogyasztók a kockázat fennálltát és mibenlétét megismerték, megértették, ennek ismeretében és azt tudomásul véve szerződtek.

Az írásban adott árfolyamkockázati tájékoztatással ellentétes tartalmú szóbeli tájékoztatásra tett felperesi állítást pedig az alperes képviselőjében a szerződéskötés során eljáró R-né T. Zs. tanú vallomása nem támasztotta alá, így nem nyert bizonyítást, hogy az alperes a Nyilatkozattól eltérő, azzal ellentétes tartalmú, a kockázat súlyát, jelentőségét, mibenlétét csökkentő tájékoztatást adott volna.

A bíróság megjegyzi, hogy nem találta megalapozottnak a felpereseknek azt az érvelését sem, hogy az Európai Unió bírósági gyakorlatból, vagy a hivatkozott EGK irányelvekből levezethető lenne bármilyen, a fentiekől eltérő többlettájékoztatási kötelezettség az alperes részéről. A kumulatív kockázatról szóló tájékoztatásnak pedig az alperes az idézett nyilatkozatban teljeskörűen, érthetően és világosan eleget tett.

Felperes konkrétan nem jelölte meg, hogy az egyedi szerződés 6.5. pontja - a per tárgyává tett idézett rendelkezése - tisztességtelenségét mire alapítja. A rendelkezés a törlesztőrészlet megfizetésének rendjét érthetően, világosan és egyértelműen szabályozza, az átlagosan tájékozott fogyasztó számára annak megértése semmiféle nehézséggel nem járhat.

E körben a bíróság külön is megjegyzi, hogy a felperesek személyes meghallgatásuk során is arról adtak számot, hogy egyébként megértették az általuk megkötött szerződéses konstrukció és a deviza elszámolás lényegét és alapját, tisztában voltak a fizetési kötelezettségük teljesítésének rendjével, annak szerződésszerűen eleget is tettek, tesznek.

A bíróság a fentiekre tekintettel megállapította, hogy az alperesnek az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezésekről történt tájékoztatása világos, egyértelmű és teljes körű volt. Így erre alapítottnak a felperesek keresete nem foghat helyt, a szerződés részleges vagy teljes érvénytelensége a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése alapján nem állapítható meg.

A kezelési költségre vonatkozó, az egyedi kölcsönszerződés 4.2. pontjában szabályozott szerződéses rendelkezés, továbbá a szerződéskötési díjra vonatkozó, a szerződés 4.3. pontjában szabályozott szerződéses rendelkezés tisztességtelensége körében a bíróság rámutat, hogy e szerződéses rendelkezések nem a szerződés főszolgáltatása körébe tartozó szerződéses kikötések, ám azok tisztességtelensége főszabályként a fentiekben kifejtettek szerint a 93/13. EKG Irányelv 5. cikke alapján vizsgálható, ha és amennyiben a szerződésben rögzített feltételek nem világosak, nem érthetőek. (EUB. C-621/17. 36.)

A felperesek abban látták e szerződéses rendelkezések tisztességtelenségét, hogy azok világosan és átláthatóan nem fogalmazták meg, hogy milyen szolgáltatások ellenértékéként kerül felszámításra szerződéskötési díj és a kezelési költség.

A bíróság rámutat, hogy a szerződés 4.2. és 4.3. pontja azonban nem a szolgáltatás és ellenszolgáltatás mibenlétét határozza meg, hanem a szolgáltatás mértékét rögzíti, és annak felszámítása rendszerét, módját az átlagosan tájékozott fogyasztó számára érthetően, egyértelműen és világosan fogalmazza meg.

A bíróság rámutat, az Európai Unió Bírósága a C-621/17. számú ügyben hozott ítéletében akként foglalt állást, hogy az 93/13/EKG tanácsi irányelv 4. cikkének (2) bekezdése és 5. cikke szerinti világos és érthető megfogalmazás követelménye nem kívánja meg, hogy a fogyasztót terhelő kezelési költség és folyósítási jutalék összegét, azok kiszámításának módját és teljesítésének idejét pontosan meghatározzák, az érintett összegek ellenében nyújtott valamennyi szolgáltatást is részletezzék; továbbá nem idéz elő jelentős egyenlőtlenséget a fogyasztó kárára a jóhiszeműség követelményével ellentétben, ha a kölcsönszerződéshez kapcsolódó kezelési költségre vonatkozó szerződési feltétel nem teszi lehetővé az e költség ellenében nyújtott konkrét szolgáltatások egyértelmű azonosítását.

Ezzel együtt mutat rá az EUB az alábbiakra „Tekintettel azonban arra a védelemre, amelyet a 93/13 irányelvben kívántak a fogyasztónak biztosítani amiatt, hogy az eladóhoz vagy szolgáltatóhoz képest hátrányos helyzetben van mind a tárgyalási lehetőségei, mind pedig a tájékoztatási szintje tekintetében, fontos, hogy a ténylegesen nyújtott szolgáltatások jellege a teljes egészében tekintett szerződésből észszerűen érthető vagy levezethető legyen. Ezenkívül a fogyasztónak képesnek kell lennie annak ellenőrzésére, hogy nincs e átfedés a különböző költségek, vagy az azok ellenében nyújtott szolgáltatások között.” [43]

A Ptk. 201. § (1) bekezdése szerint a szerződéssel kikötött szolgáltatásért, ha a szerződésből vagy a körülményekből kifejezetten más nem következik, ellenszolgáltatás jár.

A bíróság az EUB idézett ítéletének rendelkezése alapján vizsgálta a felperes érvelésére és az alperes védekezésére is tekintettel, hogy képesek lehettek-e a felperesek a szerződés és annak mellékletei, valamint a bank által nyújtott tájékoztatás alapján arra, hogy meghatározzák a kezelési költségben nyújtott szolgáltatások tartalmát, hiszen annak ellenőrzésére, hogy nincs-e átfedés esetünkben a kamat és a költség felszámítása során az ezek ellenében nyújtott szolgáltatások között. A bíróság álláspontja szerint a felperesek erre csak úgy lehettek képesek, ha az alperes bármilyen módon nyújtott tájékoztatásából meghatározható volt számukra a kezelési költség mögötti szolgáltatások sora.

Az alperes bírói felhívás ellenére sem tudott megjelölni a kezelési költség ellenértékeként konkrét szolgáltatást, csupán a banki működéssel kényszerűen járó általános, adminisztrációs és ügyviteli költségeket állította védekezésében, és ilyet sem a szerződés, sem annak mellékletei (pl.kondíciós lista, Üzletszabályzat) nem tartalmazott.

A bíróság ennek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperesek számára a szerződéskötéskor a kezelési költség felszámítása ellenértékeként nyújtott szolgáltatás nem volt beazonosítható, ebből következően azt sem lehettek képesek ellenőrizni, hogy nincs-e átfedés a THM-ben más jogcímen felszámított költségek és a kezelési költség között.

Ezért a bíróság a felpereseknek a szerződés 4.2. pontjának érvénytelenségére is alapított keresetnek helyt adott, e szerződéses rendelkezést a Ptk. 209.§ (1) bekezdése és a 209/A. § (2) bekezdése alapján tisztességtelen okán semmisnek tekintette, amelyre követelést alapítani nem lehet.

A bíróság az érvénytelenség jogkövetkezményének levonása körében külön is rámutat, a bíróságot köti a Kúria 6/2013. PJE határozat 4. pontja, amely szerint az 1/2010. PK vélemény 5. pontjából is következően a két elsődleges jogkövetkezmény (eredeti állapot helyreállítása, érvényessé nyilvánítás) alkalmazásának mérlegelése során azt kell vizsgálni, hogy van-e mód a szerződés hibájának orvoslására. A PJE határozat egyértelműen hangsúlyozza, a bíróságoknak mindenképpen arra kell törekedniük, hogy „minden lehetséges esetben kiküszöböljék az érvénytelenség okát, és a szerződést érvényessé nyilvánítsák”. A PK vélemény 7. pontja értelmében pedig a jogkövetkezmények alkalmazása során a kereseti kérelemhez kötöttség csak annyiban érvényesül, hogy a bíróság nem alkalmazhat olyan jogkövetkezményt, amely ellen valamennyi fél tiltakozik.

A Tanács 93/13/EGK Irányelv 6. cikk (1) bekezdése, valamint az EUB általi értelmezéséből (C-26/13.) az következik, hogy részleges érvénytelenség esetén a bíróság általi érvényessé nyilvánításnak nincs helye, hanem a tisztességtelen szerződési feltétel ex lege kiesik, és a szerződést e nélkül kell teljesíteni.

A bíróság a DH2 törvény 37/A. §-a alapján alkalmazandó elszámolás szabályai (5. §) valamint az 58/2014 (XII. 17.) MNB rendeletben foglaltakra tekintettel a tisztességtelen szerződési feltétel alapján felperesek által nyújtott ellenszolgáltatás nélkül maradó szolgáltatási díjból (1.487.700,- Ft) túlfizetésként – a kereset korlátai mentén - 250.000.-Ft számolható el a felperesek javára.

Az alperes nem vitatta, hogy kezelési költség címén 87 hó elszámolási időszakban 1.487.700,- Ft összeget számított fel. A bíróság a felperesi kereset korlátai között döntött a tisztességtelenül felszámított 250.000,- Ft kezelési költség elszámolásáról.

A bíróság az egyenes marasztalásra irányuló részben a keresetet nem találta megalapozottnak.

Ezzel szemben a szerződéskötési díj körében a bíróság rámutat, hogy annak nevéből az alperesi szolgáltatás mibenléte következtethető, a szerződéskötéssel felmerült költségei áthárítását célzó díj.

Az nem volt vitatott a felek között, hogy a szerződés az alperesi fiókban, eljárásában jött létre, a szerződést és az ahhoz kapcsolódó teljes dokumentációt az alperes keletkeztette.

A bíróság jogi álláspontja szerint a szerződéskötési díj áthárítása a felperesekre nem volt tisztességtelen, mivel annak felszámítását jogszabály nem tiltotta, az egyedi szerződésben annak felszámítása egyértelműen benne volt, a fogyasztó felperesek számára beazonosítható volt a díjért járó ellenszolgáltatás, így nem bontotta meg a szolgáltatás-ellenszolgáltatás egyensúlyát.

A fenti érvelés mentén a bíróság a szerződés 4.3. pontjára alapított keresetet nem találta megalapozottnak.

A bíróság a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján a kereset szerint pervesztes alperest marasztalta a felperesek perköltségeiben, kötelezte a felperesi ügyvédi munkadíj megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj mértéke tekintetében a bíróság az eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) és (2) bekezdése alapján döntött. Figyelembe vette, hogy a felperesek a marasztalási összeg tekintetében pernyertesek lettek, ugyanakkor a szerződés további okból állított részleges érvénytelenségére alapított keresetük nem volt megalapozott.

Budapest, 2019. november hó 15. napján

Dr. Pintér Mária s. k.
bíró